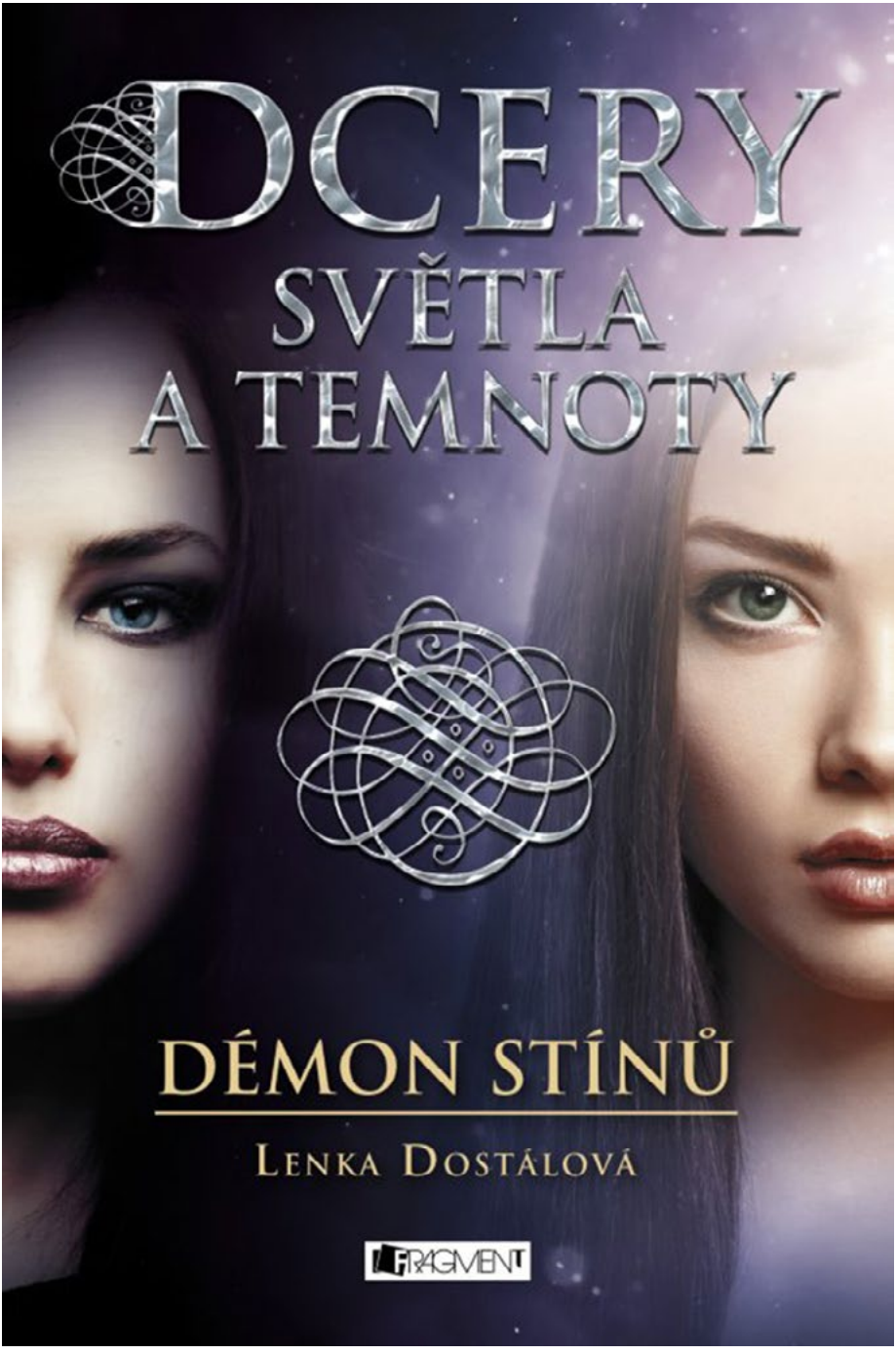
DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY
DÉMON STÍNŮ
LENKA DOSTÁLOVÁ
FRAGMENT

Dcery světla a temnoty – Démon stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Dostálová
Dcery světla a temnoty – Démon stínů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DÉMON STÍNŮ

Lenka Dostálová

FRAGMENT

1

☽☾

Nová cesta

Po zemi tančily černé stíny, jak silný vítr pohupoval větvemi stromů. Noc byla temná a měsíc zakrývaly těžké mraky. Náhle se mezi stromy objevila čísi postava. Její kroky šustily ve spadaném listí.

Jen na chvíli se obloha vyjasnila a světlo měsíce dopadlo na dívčí tvář. Vítr jí trhal oblečením a vháněl dlouhé tmavě hnědé vlasy do obličeje.

„… naše…“

Dívka sebou trhla a prudce se otočila za šepotavým hlasem bez těla, který k ní dolehl zpoza stromů.

„Kdo je to?!“ vykřikla neohroženě a napřímila se.

„… brzy…“

„… naše…“

„… brzy bude naše…,“ přidávaly se další a další hlasy ze všech stran. Hnědovláska se rozběhla pryč. Hbitě přeskakovala padlé kmeny, aniž by se zadýchala. Její atletická postava se pohybovala lesem, jako kdyby byla jeho součástí. Vtom vítr nečekaně ustal a ona zastavila, svaly napnuté k prasknutí. Les byl náhle tichý a nehybný.

Dívka se narovnala a sytě modrýma očima zapátrala mezi tmavými stíny. Kulatou tvář měla staženou soustředěním.

„… neutečeš…“

Trhavě se nadechla a pohlédla přímo na starý vykotlaný strom, z jehož středu se hlas ozval. Pomalu se sehnula, sebrala ze země

silnou pokroucenou větev a obezřetně zamířila k široké průrvě ve dřevě.

Náhle z kmene vystřelily temné stíny a vztyčily se vysoko do vzduchu jako kobry číhající na svou kořist. Dívka vykřikla a vyrazila pryč. Temné provazce se jí však omotaly kolem nohou a zápěstí, až upadla, a začaly ji táhnout zpět k průrvě ve stromě.

„N-ne!“ zajíkla se a zazmítala sebou v marné snaze se osvobodit. Prsty se snažila něčeho zachytit, ale dlaně jí klouzaly ve vlhkém listí. „Nech mě být!“

„NAŠE!“ zaznělo jí těsně u ucha v okamžiku, kdy ji pohltila temnota a veškeré světlo zmizelo.

„Leo!“

Dívka sebou trhla a probudila se. Její hruď se prudce zvedala a zpocené pyžamo se jí lepilo na kůži.

„Sáro?“ zamumlala zmateně a zaclonila si oči proti světlu, které dovnitř pronikalo otevřeným oknem spolu s teplým vánkem končícího léta.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se dívka, která seděla na okraji její postele s rukama stále položenýma na jejích ramenou. Tvář měla staženou starostmi a v temně zelených očích se jí zračily obavy.

„Jo,“ vydechla Lea a pomalu se posadila. Tmavě hnědé vlasy, které se jí obvykle neposlušně kroutily kolem obličeje, měla zplihlé a rozcuchané. „Promiň. Zase jsem tě vzbudila.“

„To je tenhle týden už potřetí,“ poznamenala její sestra a položila jí dlaň na čelo. „Jsi úplně ledová.“

„Nic mi není,“ usmála se mdle Lea.

Druhá dívka si nespokojeně shrnula až po pás dlouhé, rovné kaštanově hnědé vlasy za uši a založila si paže na prsou. Na rozdíl od svého dvojčete byla o něco vyšší a mnohem útlejší. „To vykládej někomu jinému. Od té doby, co jsem ti řekla, že mám šanci na pěstounskou péči, se nemůžeš pořádně vyspat!“

Lea se zamračila. „Tím to není,“ zamumlala rozmrzele, sho-

dila nohy z postele a začala se převlékat. „Ty sny začaly mnohem dřív."

„Leo," ozvala se Sára, když si všimla sestřina výrazu. „Jestli chceš, abych zůstala, tak –"

„Tak nic," skočila jí do řeči Lea prudce. „Na něco takového ani nemysli. Je nám šestnáct. Takovou šanci už nedostaneš. Raději se soustřeď na to, jak na svoje pěstouny dneska udělat dojem, protože jestli se za týden vrátíš, tak tě zkopu."

„Vždycky obdivuju tvůj způsob, jak říct *mám tě ráda*," usmála se Sára.

Lea si pouze odfrkla. „Vždyť o nic nejde," řekla pomalu. „Není to, jako kdybychom se už nikdy neměly vidět. Budeš jen na druhé straně města. Když budu chtít, můžu u tebe být za dvacet minut."

„To je pravda. Ale bude to nezvyk. Celý život jsme strávily tady v dětském domově, a najednou mám jít pryč. Kromě tebe jsem nikdy žádnou jinou rodinu neměla."

„To už se stává, když ti rodiče umřou dřív, než si je vůbec můžeš zapamatovat," odtušila škrobeně Lea. „Jsem naštvaná, že odcházíš, ale…" Dívka se odmlčela a zadívala se kamsi do dálky. Potom se však obrátila ke svému dvojčeti a na tváři se jí objevil úsměv. „Ale asi bych tě zabila, kdybys toho nevyužila," dodala.

„Díky," vydechla vděčně Sára, vstala a pevně ji objala. Lea ji k sobě krátce přitiskla, než se odtáhla.

„No," odkašlala si a nejistě se rozhlédla kolem. „Půjdu se podívat po něčem k snídani," dodala, než se otočila a zmizela na chodbě.

Sotva Sára osaměla, zmizel jí úsměv z tváře. Znovu zapochybovala, jestli dělá správnou věc. Nakonec ale otevřela skříň, vytála z ní velký batoh a začala do něho skládat své věci.

Zabralo jí to mnohem víc času, než čekala. Za celou dobu se její sestra nevrátila. Když byla konečně hotová, pohlédla na hodiny a zjistila, že už je skoro devět.

Rychle zavřela svůj batoh a přehodila si ho přes rameno. Naposledy se rozhlédla po pokoji s jednou postelí a palandou, jejíž horní patro zelo už nějakou dobu prázdnotou. Chvíli postála na prahu, ale pak se rozechvěle nadechla a rázně za sebou zavřela.

Pomalu došla chodbou ke schodišti a pohlédla do haly v přízemí. U hlavních dveří stály dvě ženy a o něčem se spolu tiše bavily. Jedna z nich byla hlavní vychovatelka, Alice Pormoglová. Byla to starší žena s černými vlasy vyčesanými nahoru do tuhého drdolu, tvrdými rysy a hranatými brýlemi. Její společnice byla o něco robustnější, v elegantním kostýmku a s krátkými blonďatými vlasy, pečlivě sčesanými na stranu, díky čemuž vypadala mladší, než ve skutečnosti byla.

„Sáro!“ zavolala na ni Alice, když si jí všimla, a zářivě se na ni usmála. „Už na tebe čekáme.“

Dívka se zhluboka nadechla a sešla poslední schody, které ji od nich dělily. „Dobré ráno,“ pozdravila a vynutila na své tváři úsměv.

„Ráda tě zase vidím, Sáro,“ usmála se na ni přívětivě žena v kostýmku a přátelsky jí stiskla ruku.

„I já vás, paní Dosenová,“ řekla dívka zdvořile.

„Jsi připravená? Můžeme jet?“

„Ještě bych se chtěla rozloučit.“

„Ale jistě,“ usmála se paní Dosenová.

Sára se otočila a vydala se k hloučku několika dětí, které postávaly opodál. Většina z nich byla mnohem mladší než ona.

„Budete mi chybět,“ řekla, když se k ní vrhly a v jednom velkém chumlu ji objaly, až nemohla skoro dýchat. „Dáte mi pozor na ségru, že jo?“

„Na mě, jo?“ ozvala se Lea, která se zničehonic vynořila z boční chodby a křivě se usmála. „Copak se o sebe nedokážu postarat sama?“

Sára se spokojeně uculila. „Znám tě. Navíc jsi technicky vzato mladší, i když jsme dvojčata, takže za tebe nesu zodpovědnost.“

Lea se rozesmála. „Sni dál," zažertovala a podala sestře zabalený dárek. „Tohle je od nás všech."

„Děkuju," řekla Sára, vymanila se z objetí ostatních dětí a spolu se svým dvojčetem zamířila zpátky k čekajícím ženám.

„Lea, že?" zeptala se Anna Dosenová, když došly až k nim.

„Jo," přikývla hnědovláska a krátce si s ní stiskla ruku.

„Ráda tě poznávám," usmála se žena, než se znovu obrátila k Alici Pormoglové. „Děkuji za všechno."

„To já bych měla poděkovat vám," odpověděla vychovatelka přátelsky a otočila se k Sáře. Krátce ji k sobě přitiskla a přívětivě se na ni usmála. „Dávej na sebe pozor, ano?"

„Budu," slíbila dívka, naposledy se podívala na svou sestru, která sotva znatelně přikývla, a vydala se spolu s paní Dosenovou velkými dveřmi na dvůr, kde na ně čekalo zaparkované auto.

Lea stála bez hnutí a se strnulým výrazem je sledovala, zatímco prsty přejížděla po zeleném jadeitu ve tvaru kruhu na svém krku. Potom se však rozběhla za nimi.

„Sáro, počkej!" vykřikla, když už se její sestra chystala nastoupit. Sára se překvapeně zastavila u otevřených dveří auta a otočila se. Lea doběhla až k ní, zvedla ruce a odepnula si ozdobu z krku.

„Na, tady máš. Chci, aby sis ho vzala," řekla a vložila ho sestře do dlaně.

„To nemůžu," vydechla překvapeně Sára. „Je to tvůj amulet."

„Už ne. Teď je tvůj."

Sára se usmála a znovu svou sestru objala. „Slib mi, že se brzy uvidíme."

Lea přikývla. „Slibuju. Hlavně už zmiz."

Sára se krátce zasmála, odtáhla se od ní a nasedla do auta. To se pomalu rozjelo a zamířilo k bráně.

Lea ho sledovala až do poslední chvíle. V okamžiku, kdy zmizelo za stromy, vytratil se jí z obličeje úsměv a oči potemněly. Zvedl se prudký vítr a vehnal jí dlouhé tmavé vlasy do obličeje. S podiv-

ným pocitem prázdna vrazila ruce do kapes a zahleděla se na čisté nebe.

„Můžu si s tebou promluvit?“ ozval se vedle ní nečekaně ženský hlas.

Lea sebou trhla a překvapeně vzhlédla k Alici, která stála jen kousek od ní a propalovala ji odměřeným pohledem.

„Pomůže mi, když řeknu, že se to zrovna teď nehodí?“ odpověděla Lea otráveně.

„Leo, vím, že pro tebe bude velká změna, když se teď tvoje sestra odstěhovala, ale chci, abys věděla, že je to pro ni životně důležité.“

„Životně? A nepřeháníte trochu?“ ušklíbla se.

„Ne, myslím to zcela vážně,“ usadila ji chladně Pormoglová a věnovala jí tvrdý pohled. „Proto chci, abys to Sáře nepokazila. Vlastně by bylo lepší, kdyby ses jí po nějakou dobu vyhýbala, aby měla čas se s tím vypořádat.“

„To mě skutečně tak moc nenávidíte, že si myslíte, že bych udělala něco takového, co by ohrozilo její šanci na skutečný domov?“ zeptala se naštvaně Lea.

„Vím jen to, že jsi dost sobecká na to, abys vždycky stavěla sebe před ni.“

„Cože?!“ vyjekla nevěřícně a rozčileně Lea. „Sobecká?!“

„Jen se nad tím zamysli,“ pokračovala nevzrušeně Pormoglová. „Necháš ji, aby si v klidu žila vlastní život bez tebe?“

„Samozřejmě že…,“ vybuchla Lea, ale uprostřed věty se zarazila. Poslední slovo ze sebe nedokázala vypravit. Zaťala pěsti a vrhla po ženě před sebou nenávistný pohled. Ta se však jen vědoucně usmála, otočila se na patě a odešla.

Lea rázně zapíchla vidle do kupy hnoje a vyhodila ho vysoko na vlek. Mechanicky pokračovala a bylo jí jedno, že už ji začínají bolet ruce.

„Kdybych věděl, že se do dnešní práce pustíš s takovou vervou, vymyslel bych toho pro tebe víc."

„Ahoj, Aleši," zamumlala přes rameno ke statnému muži s knírem, který se opíral o nejbližší ohradu, kde se popásalo několik koní.

„Víš, jak poznám, že máš mizernou náladu?" zeptal se a přišel blíž. Dívka k němu vzhlédla a tázavě povytáhla obočí.

„Jak?" zeptala se zvědavě.

„Tak, že před tebou všechna zvířata utečou," odpověděl s úsměvem. „Dokonce ani Aka nevylezla z boudy, aby tě dneska přivítala. A ta by šla přivítat i zloděje."

Lea se nad jeho odpovědí musela pousmát. „No jo," připustila. „Něco na tom asi bude."

„Takže?" zeptal se Aleš a sebral jí vidle z rukou, když se chtěla znovu pustit do práce.

„Víš, že nejsem člověk, co by se svěřoval," zabručela neochotně.

„Jde o tvou sestru? Dneska měla odjet, ne?"

„Jo," povzdechla si dívka. „Ale o to nejde. I když mě to vážně štve, přeju jí to."

„Tak kvůli čemu je dneska bezpečnější se ti vyhnout? Zase kvůli vrchní šéfce?"

Lea si odfrkla. „Leze mi na nervy," zavrčela podrážděně. „Se všemi vychází, i když je otravná, ale mě vysloveně nenávidí."

Aleš pokrčil rameny. „Není možné, abys vycházela s každým. Někdy to prostě nejde, i když se snažíš," řekl vážně, ale pak se mu v očích objevila jiskra pobavení, když se naklonil blíž, až se Lea musela trochu zaklonit, aby mu vůbec viděla do tváře. „Ale možná že si její nenávist zasloužíš. Oba dva víme, co jsi zač."

„Já?" ušklíbla se provokativně dívka. „Takový andílek?"

Muž se rozesmál a nevěřícně zavrtěl hlavou. Pak ukázal ke stájím a řekl: „Běž radši osedlat Saskii. Dlouhá projížďka prospěje vám oběma."

„Díky," usmála se vděčně Lea, proběhla kolem něho a zmizela ve velkých vratech stájí. Sotva se objevila uvnitř, ozvalo se z jednoho boxu radostné zařehtání.

„Ahoj, krásko," zašeptala něžně dívka k hnědé klisně, která vystrčila hlavu ze svého stání a lehce Leu nosem dloubla do ramene. Ta ji pohladila po hebkých nozdrách a přitiskla čelo k její nepravidelné hvězdě. „Půjdeme ven, co ty na to?"

Klisna zahrabala kopytem, jako kdyby se už nemohla dočkat, a tak si dívka došla pro hřbílka a pustila se do práce. Během pár minut byla Saskie vyčištěná a osedlaná. Lea si stáhla vlasy do culíku a nasadila helmu.

„Tak pojď," řekla a vyvedla zvíře ze stájí. Venku rychle nasedla a spokojeně se uvelebila v sedle. Sotva se dostaly zadní brankou na louky, pobídla Lea klisnu do klusu a navedla ji k lesu.

„Zdá se, že budeš jediná, která mi tu zbude, Saskie," zašeptala Lea a pohladila klisnu po krku, když je obklopily stromy a ptačí zpěv. „Vždycky jsem věděla, že nebudu se Sárou napořád, ale nenapadlo mě, že to přijde tak brzy. Mám dojem, jako kdyby mě všichni opouštěli. Nejdřív odešla Karolína, teď Sára."

Klisna si odfrkla a Lea se pousmála. Zafoukal vítr a dívka si shrnula uvolněný pramen z čela. V tichu lesa nechala směr na Saskii. Náhle se však klisna prudce zastavila a zvedla hlavu. Ušima stříhala ze strany na stranu a nehýbala se.

„Copak je, Saskie?" zeptala se hnědovláska zmateně a rozhlédla se. Nic zvláštního však nespatřila. Přesto měla dojem, že něco není v pořádku. Ptáci přestali zpívat a les najednou vypadal zlověstněji než kdy dřív.

Blízko se ozvalo zapraskání větvičky. Lea se rychle otočila za zvukem a přimhouřenýma očima sledovala stromy. Nikde ale nebylo ani živáčka.

„Radši zmizíme," zamumlala sama pro sebe, když se jí vybavil sen z rána, otočila Saskii na druhou stranu a s nepříjemným

mrazením v zádech ji pobídla. Klisna svižným krokem vyrazila pryč, ale trvalo ještě několik minut, než přestala nervózně švihat ocasem.

Sára seděla v pohodlném sedadle na straně spolujezdce a dívala se na cestu před sebou. Nakonec se ale osmělila a zeptala se: „Proč jste si vybrala zrovna mě?"

Anna Dosenová se zatvářila překvapeně a krátce na ni pohlédla, než se zase věnovala silnici před sebou.

„Ani nevím," přiznala váhavě. „Nikdy jsem neuvažovala nad tím, že bych si vzala nějaké dítě do pěstounské péče, nebo ho snad dokonce adoptovala. Popravdě nemám nejmenší tušení, odkud se ten nápad tak najednou vzal."

„Aha," zamumlala hnědovláska.

„Ať už to bylo cokoli, co mě tak náhle pobídlo, jsem za to ráda," dodala spěšně žena a přívětivě se usmála. „Vím, že ti na jaře bude sedmnáct a brzy budeš dospělá, ale mám dobrý pocit z toho, že ti můžu pomoct. Lepší start do života, co ty na to? Ber to jako jakýsi druh… Co já vím, třeba jako mecenášství než pěstounství."

„Já jen nechci být někomu na obtíž," řekla Sára upřímně. „Na domov už jsem si zvykla, mám tam sestru."

„Máš ji hodně ráda, viď?" zeptala se žena a dívka přikývla. „Přiznám se, že když jsem se dozvěděla, že máš dvojče, chtěla jsem si vás vzít obě. Ale pak jsem zaváhala. Pěstounská péče je přece jen velká změna a já si nebyla jistá, zda bych dokázala nést zodpovědnost za tak… divoké dítě, jako je Lea. Je to určitě chytrá a odvážná dívka, ale je v ní něco… nevím. Působila na mě takovým nepolapitelným, odtažitým dojmem."

„Lea je hodně svéhlavá a dokáže se snadno naštvat, já jí však naprosto věřím."

„To jsou silná slova."

„Já vím," přikývla Sára. „Ale jsem s ní celý život. Znám ji. Po-

znám, kdy zuří, i když se navenek usmívá, i to, kdy skrývá svůj strach nebo smutek za sarkastickou poznámkou."

„Chápu," zamumlala paní Dosenová v okamžiku, kdy odbočila na příjezdovou cestu. Přímo před nimi se vynořila dvoupatrová vila v rokokovém slohu s bílou fasádou, obklopená velkou zahradou plnou okrasných záhonů, sestříhaných keříků a vysokých stromů.

„Doufám, že se ti tu bude líbit," řekla a zaparkovala před garáží. Sára vystoupila a nadechla se čerstvého vzduchu prosyceného vůní květin.

„Tak pojď," vybídla ji baculatá žena k masivním dvoukřídlým dveřím na vrcholku schodiště. Společně vstoupily do prostorné haly obložené tmavým dřevem. „Tenhle dům postavil můj praděda a otec ho zrekonstruoval. Já mám příliš mnoho práce na to, abych se o něj starala, takže na to najímám lidi. Amálie je naše kuchařka a uklízečka a nedávno jsem ještě přijala jednoho mladíka. Chlapská ruka tu chyběla už moc dlouho. Jsem rozvedená už roky, takže kromě těch dvou a mě tu na nikoho jiného nenarazíš."

Sára se pousmála, když ji žena vedla po schodišti naproti dveřím, které se větvilo na dvě strany. „Musí to tu působit prázdně."

„Ano," souhlasila žena a ukázala na konec chodby. „Tamhle je tvůj pokoj. Zabydli se. Já teď musím jít ještě něco zařídit do firmy, ale doufám, že se stihnu vrátit na oběd. Ten bude v hlavní jídelně. To je v přízemí vlevo od schodiště."

„Dobře. Na shledanou," rozloučila se Sára a pomalým krokem se vydala k bílým dveřím na konci chodby. Váhavě vzala za kliku a vešla do prozářené místnosti s velkými francouzskými okny, kterými dovnitř pronikaly sluneční paprsky. Všechno bylo sladěné do příjemné zelené a bílé barvy.

„Páni," vydechla dívka uchváceně a přejela prsty po bílé komodě hned vedle dveří. Prošla kolem sněhobílé postele s nebesy a pohovky s malým konferenčním stolkem až k vysokým oknům a otevřela dveře na balkon.

„To je nádhera," vydechla nad výhledem, který se jí naskytl, a opřela se o zábradlí. Svěží vítr si pohrával s jejími dlouhými vlasy a přinášel k ní vůni čerstvě posečené trávy.

Po chvíli se Sára vrátila do pokoje a kolem stolu přešla k druhým dveřím hned naproti posteli a otevřela je.

„Už žádný boj o sprchu," pousmála se nad vlastní koupelnou plnou světla. Zavřela za sebou a vrátila se do pokoje. Batoh se všemi svými věcmi položila na nadýchanou postel a otevřela ho.

Hned navrchu měla zabalený dárek, který jí daly děti z domova. Opatrně roztrhla červený papír a na postel vypadlo velké album s fotkami. Smutně se pousmála, když ho otevřela a hned na první straně našla obrázek, na němž byla se svou sestrou. Fotka byla přes rok stará a obě na ní byly špinavé a mokré. Vzpomněla si, jak tenkrát v létě Lea sehnala hromadu balonků na vodu a rozpoutala vodní bitvu po celém dvoře. Ušetřen nebyl skutečně nikdo. Jeden zásah schytala i Alice Pormoglová, když přišla, aby tomu zabránila. Sára si doteď nebyla jistá, jestli to byla skutečně nehoda, nebo zda její dvojče trefilo vychovatelku úmyslně.

S povzdechem album zavřela a rozhlédla se po místě, kam by ho uložila. Nakonec ho dala na prázdnou polici nad stolem, kam vyskládala i další svoje vzpomínky, které za svůj život nasbírala. Průzračný krystal na černé kůži od Karolíny, která před pár lety z dětského domova odešla, nebo vonné svíčky, jež pravidelně dostávala od své sestry. Nakonec z batohu vytáhla svoje oblečení a uložila ho do velké skříně v rohu místnosti. Když pohlédla na tu směšně vypadající hromádku v obrovském prostoru, musela se usmát. Nedokázala si představit, že by tenhle šatník někdy dokázala zaplnit.

Je tu krásně. Kdoví, jestli si na ten klid tady vůbec kdy zvyknu, pomyslela si v duchu, když se znovu rozhlédla po pokoji. Pak se vydala ke dveřím a vyklouzla na chodbu.

Čas do oběda strávila bloumáním po domě, aniž by kohokoli potkala. Skutečně měla dojem, jako kdyby byl dům úplně prázdný.

Teprve pár minut před polednem zamířila do jídelny. Okny orientovanými na jih dovnitř pronikaly polední sluneční paprsky a tančily po naleštěném masivním stole, tisíckrát odražené na sklenicích a blyštivém nádobí. Kolem stolu bylo dvacet polstrovaných židlí s vysokým opěradlem.

Sotva se Sára váhavě usadila na jedné z nich, objevila se i paní Dosenová.

„Doufám, že máš pořádný hlad," usmála se a uvelebila se na židli v čele stolu hned vedle ní. „Poprosila jsem Amálii, aby připravila něco dobrého."

Než stihla dívka odpovědět, objevila se v menších dveřích v rohu usměvavá žena. Měla jednoduché černé kalhoty a bílou halenku a tmavě hnědé vlasy svázané do volného drdolu, z něhož jí vypadávalo několik pramenů lemujících její kulatou tvář.

„Dobrý den," pozdravila vesele a začala na stůl pokládat hluboké talíře s vonící polévkou. „Nechte si chutnat."

„Děkuju," řekla Sára, když před ni postavila její porci. Žena jí věnovala zářivý úsměv a vytratila se.

„Dobrou chuť," popřála Anna Dosenová a dala se do jídla.

Po celou dobu nikdo ze stolovníků nepromluvil a Sára se cítila příliš trapně a nejistě na to, aby dokázala promluvit první. Když však Amálie přinesla druhý chod, řekla: „Chtěla jsem vám poděkovat za ten pokoj. Je překrásný."

„Líbí se ti? To jsem ráda," usmála se spokojeně žena. „Na jeho zařízení jsem si dala záležet. Na můj vkus je tam ale příliš zelené."

„Ne, je to dobré. Zelená se mi líbí."

„Dobře. Když budeš cokoli potřebovat, stačí říct. Zařídila jsem ti platební kartu, na kterou budeš dostávat každý měsíc kapesné. Mělo by ti to bez problémů stačit na všechno, co bys mohla potřebovat."

„Ehm… děkuju, paní Dosenová," vysoukala ze sebe dívka rozpačitě.

„Prosím, říkej mi Anno. A tykej mi."

Hnědovláska přikývla a odložila příbor. „Děkuju," řekla vděčně. „Za všechno."

„Opravdu není za co, zlato. Jsem ráda, že tu s námi bude někdo další. Ráno odjíždím do práce většinou po sedmé, takže tě můžu brát do školy, pokud budeš chtít. Chodíš na jazykovku, ne?"

„Můžu klidně chodit pěšky. Není to daleko."

„Nesmysl. Mám to po cestě."

„Tak dobře," souhlasila váhavě Sára.

„Výborně. Večeře bude opět tady kolem šesté. A snídaně bývá ve všední den přichystaná mezi půl sedmou a půl osmou. O víkendu je tu na stole k snědku něco malého pořád. Doufala jsem, že tě tu dneska alespoň provedu, ale bohužel musím ještě na chvíli do práce," povzdechla si žena a nespokojeně zavrtěla hlavou.

„To nevadí. Už jsem si to tu trošku prošla."

„Měla by ses podívat na zahradu. Ten mladík, co tu teď pracuje, ji dal konečně do pořádku," prohlásila Anna a vstala. „Uvidíme se tedy zítra," rozloučila se a vyšla z jídelny.

Sára zůstala ještě chvíli sedět na místě a zamyšleně příborem přejížděla po talíři. Nakonec však také vstala a zamířila ke schodišti. V hale se ale zastavila a zaváhala. Nakonec se otočila, vzala si z botníku svoje boty a vyšla ven. Po štěrkem vysypaných cestičkách obešla dům a zamířila ke skupince stromů v rohu zahrady. Posadila se v jejich stínu a opřela se o hrubou kůru kmene jednoho z nich. Teplý vítr ji pohladil po tváři a ona zavřela oči.

„Sachari!"

Trhla sebou a vzhlédla. Kousek nad sebou uviděla sedět svou sestru. Bylo jí sotva pět a jednou rukou se přidržovala větve.

„Podívej, co umím, Sachari Sher!" zvolala vesele a soustředěním přivřela oči a zatnula pěsti. Sára ucítila dotyk čehosi zvláštního, ale než to dokázala pořádně zachytit, probrala se.

„Omlouvám se, vzbudil jsem tě?"

Sára překvapeně zvedla hlavu a spatřila pohledného mladíka se zahradnickými rukavicemi a hráběmi v ruce. Vypadal na devatenáct a v opálené tváři se mu zračil úsměv. Kratší hnědé vlasy měl rozcuchané větrem.

„N-ne," zakoktala se Sára. „Jen jsem… nespala jsem."

Mladík k ní natáhl ruku a pomohl jí vstát. „Jsem Lukáš," představil se. „Lukáš Menzl. Pracuju tady. A ty budeš Sára, viď?"

„Správně," pousmála se dívka.

Věnoval jí další okouzlující úsměv. „Rád jsem tě poznal," řekl, než se otočil a zamířil pryč. Sára si promnula spánky, v nichž jí začínalo nepříjemně tepat, a znovu pohlédla na prázdnou větev stromu.

Co to bylo? podivila se v duchu. *Na nic takového si nevzpomínám. Že bych* přece *jen na chvíli usnula? Proč mi Lea říkala Sachari? Nikdy jsem to jméno neslyšela. Nebo ano?*

Nakonec nad tím však pouze potřásla hlavou a vyrazila zpátky k domu. Mladík, který ji ze snu vyrušil, už byl pryč. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a vzduch se začal ochlazovat.

Třeba zítra ve školní jídelně nebo ve městě potkám Leu a zeptám se jí na to, pomyslela si hnědovláska, než se dostala do pokoje.

2

☽☾

Střípky vzpomínek

Lea se ze spaní zavrtěla a křečovitě stiskla víčka. Schoulila se do klubíčka a zprudka se nadechla, jako by se jí něco zdálo. Pak se s trhnutím probudila a posadila.

Nějakou dobu trvalo, než se její dech zpomalil a srdce jí přestalo divoce bít. Unaveně si promnula obličej a pohlédla na budík na nočním stolku. Byly teprve čtyři. Měla pocit, jako by vůbec nespala, třebaže večer šla do postele velice brzy.

Pak si vzpomněla na sen, který se jí zdál, a otřásla se. Těsně předtím, než se probudila, ji pronásledovaly nezřetelné stíny a snažily se ji zardousit svou přítomností. Nedokázala před nimi utéct ani se schovat. Bojovala s nimi, ale nehmotné přízraky ji obklopily a nepustily. A pak ji pocit něčí přítomnosti z toho snu vytrhl.

Lea se rozhlédla po ztemnělém pokoji a potřásla hlavou. Nikdo jiný tam nebyl. Pak se zamračila a pohlédla na vedlejší postel, která patřila Sáře. Pořád si nedokázala zvyknout na to, že vedle ní už sestra nespí.

Natáhla se po lampičce a rozsvítila. V jejím světle si všimla, že dveře pokoje jsou pootevřené. Rychle se vyštrachala zpod peřiny a chtěla je zavřít. S rukou na klice však zůstala stát. Znovu měla pocit, jako kdyby nebyla sama. Pomalu vyklouzla na chodbu a rozhlédla se.

Chvíli trvalo, než si její oči opět zvykly na tmu, ale zanedlouho byla schopná rozeznat jednotlivé tvary. Chodba však byla liduprázdná.

Dívka se zamyslela a pak se po špičkách rozběhla ke schodům a dál k hlavnímu vchodu. Před vstupní halou zpomalila a obezřetně nakoukla za roh. Velké dveře byly pootevřené a mezerou dovnitř pronikalo měsíční světlo.

Lea s bušícím srdcem došla až k nim a s pocitem, že by se měla raději vrátit, je otevřela dokořán. Okamžitě se do ní opřel nápor chladného větru, který snadno pronikl jejím pyžamem a zastudil ji na kůži.

Očima propátrala vlnící se stíny venku, ale nic podezřelého neobjevila. Přesto se nemohla zbavit podezření, že ji někdo pozoruje. Už se chystala dveře zavřít a zamknout, když si všimla pohybu v rohu zahrady.

„Tak hele. Jediná, kdo se tu může toulat po nocích, jsem já," zašeptala, když si uvědomila, že se některé z mladších dětí nejspíš vydalo na noční výpravu.

S potutelným úsměvem bosky přeběhla zahradu a zády se přilepila ke staré zdi. Obezřetně se blížila k díře, kterou sama použila už tolikrát, že by to ani nedokázala spočítat. Pořád čekala, kdy se před ní objeví světlo něčí baterky, ale nic nezahlédla. Prolezla otvorem a popošla dál mezi stromy. Všude však byla tma a naprosté ticho.

Muselo se mi to zdát, pomyslela si zklamaně a obrátila se, aby se vydala zpátky.

V ten okamžik však zaslechla slabé zašustění látky ve spadaném listí. Prudce se otočila a překvapeně si zastínila oči před modrým světlem, které ji oslnilo. Vyjekla bolestí, když jí cosi vrazilo do hrudi. Celým tělem jí projela ostrá křeč, jako kdyby dostala ránu elektrickým proudem.

Omámeně klesla na kolena, a než si to uvědomila, dopadla do

měkkého listí. Zamrkala, aby zahnala slzy, které jí vyhrkly, a spatřila před sebou něčí siluetu.

„Kdo…?“ vysoukala ze sebe s obtížemi, než ztratila vědomí.

Sára se netrpělivě zadívala na hodinky a přešlápla z nohy na nohu. Stála před budovou střední veterinární školy, kam chodila její sestra, a čekala.

„Je první den,“ postěžovala si potichu. „Co jim může tak dlouho trvat?“

Naštěstí se chvíli nato otevřely dveře a ven začalo vycházet několik studentů.

„Zuzko!“ zavolala Sára, když spatřila povědomou tvář. Dívka v jejím věku s hřívou blonďatých vlasů zamířila k ní a usmála se.

„Ahoj, Sáro. Co tady děláš? Jak sis užila prázdniny?“

„Šlo to,“ odpověděla hnědovláska. „Čekám na Leu.“

Zuzana se zatvářila zmateně. „Na Leu? Ale ta dneska nepřišla,“ řekla. „Držela jsem jí místo vedle sebe jako loni, jenže za celý den se neukázala.“

„Ona dneska nedorazila?“ zeptala se nevěřícně Sára.

„To bys snad měla vědět ty, ne? Bydlíte spolu!“

„Vlastně už ne,“ vysoukala ze sebe hnědovláska a zamyšleně si skousla ret. Z nějakého důvodu z toho neměla dobrý pocit.

Snad Lea neudělala nějakou pitomost, napadlo ji.

„Jak to, že ne?“ podivila se blondýnka vedle ní.

Sára zavrtěla hlavou. „Promiň, to je na dlouhé vyprávění. Musím jít. Ahoj!“

„Ahoj,“ zavolala Zuzana za jejími mizejícími zády.

Lea otevřela oči a zamrkala do slunečního světla, které se k ní prodíralo skrz listy. Pomalu se překulila a posadila se. Zmateně se zatahala za pyžamo, které měla na sobě, a zamračila se.

„Co tady dělám?“ vydechla překvapeně a rozhlédla se. Byla jen pár kroků od díry ve zdi a nad hlavou se jí pohupovaly větve stromů.

V okamžiku, kdy se pokusila vstát, pocítila na hrudi palčivou bolest, až se zajíkla a klesla zpátky na kolena. Najednou se jí všechno vybavilo. Prudce zvedla hlavu a očima zapátrala po okolí. Nic zvláštního však nenašla.

S rukou přitisknutou k hrudníku se vyškrábala na nohy a vrávoravě se vydala k průlezu. S obtížemi přelezla rozvalené cihly a kameny a vyklopýtala na trávník.

„Leo!“

Dívka překvapeně vzhlédla a spatřila svou sestru, jak k ní běží od brány se školní taškou přes rameno.

„Sáro?“ vysoukala ze sebe zmateně.

„Co tu proboha děláš?“ zeptala se ohromeně Sára, sotva k ní doběhla. „Proč jsi v pyžamu? Co jsi v něm dělala venku?“

„Nevím,“ zamumlala Lea a zavrávorala.

„Co je ti?“

„Nějak… se mi pletou nohy.“

Sára se zamračila a přehodila si sestřinu ruku přes ramena. „Jdeme dovnitř. Dělej.“

„Sadistko,“ zaskuhrala, když ji Sára táhla k budově. Dokázala ji dostat až do pokoje, aniž by si jich někdo všiml.

„Dojdu pro Pormoglovou, jestli tu je.“

„Ne!“ vyhrkla Lea a pevně chytla svou sestru za ruku.

„Nebuď blbá,“ okřikla ji Sára přísně. „Právě jsi vyšla v pyžamu z lesa, jsi studená jako kus ledu a sotva stojíš! Ani se nehni!“

Než stihla Lea zaprotestovat, vyběhla Sára na chodbu. Lea se svezla na postel a padla na polštář. Cítila se unavená, jako kdyby za sebou měla den plný těžké práce.

„Leo?“

„Hm,“ zamručela nespokojeně, když se vedle ní objevila Alice Pormoglová a začala jí kontrolovat teplotu a tep.

„Bolí tě něco?“ zeptala se Alice a jejího kyselého výrazu si nevšímala.

„Nic mi není,“ zamumlala.

„Přestaň,“ napomenula ji vychovatelka nekompromisně.

„Tady,“ rezignovala Lea a dotkla se na hrudi místa, které nejvíc cítila.

„To nic nebude,“ řekla po chvíli zamyšlení žena a vstala. „Nejspíš budeš jen nachlazená. Nedivím se, jestli jsi strávila noc venku. Už tam není takové teplo na nocování pod širým nebem.“

„Leo, proč jsi šla ven?“ zeptala se nechápavě Sára. „A proč jsi tam zůstala? Copak ti už dočista přeskočilo?“

„Někoho jsem sledovala. M-myslím.“

„Koho?“ zeptala se Alice.

„Nevím. Někdo tu byl. Přímo tady v pokoji. Šla jsem až do haly, dveře byly otevřené.“

„Leo, dveře jsem zamkla jako každý večer,“ namítla vychovatelka. „A nikdo jiný klíč nemá.“

„Byly otevřené,“ stála si na svém dívka. „Zahlédla jsem na zahradě stín a šla za ním. Napadlo mě, že to jsou děcka, tak jsem je chtěla vystrašit. Jenže za zdí jsem nikoho nenašla.“

„Ty jsi byla až za zdí?“ vyjekla poněkud moc hlasitě Pormoglová.

„Zrovna odtamtud vyšla, když jsem dorazila,“ řekla Sára.

„A proč ses nevrátila, když jsi nikoho nenašla?“ ptala se dál Alice pomalu, jako kdyby zvažovala každé slovo.

Lea si unaveně promnula čelo. „Já nevím,“ přiznala neochotně. „Oslnilo mě nějaké světlo a pak mě něco udeřilo.“

„A nemohlo se ti to jen zdát?“ zeptala se váhavě Sára. „V poslední době míváš noční můry. Možná jsi mohla být náměsíčná?“

„To nebyl sen!“ odsekla Lea prudce. „Někdo tady byl. A ty dveře byly otevřené! Nebylo to jako ty sny předtím.“

„Jaké sny?“ zeptala se překvapeně Alice.

„To se vás netýká,“ zavrčela dívka.

„Už víc než měsíc má Lea noční můry," řekla klidným hlasem Sára, jako by si ani nevšimla sestřina vražedného pohledu. „Často se z nich budí s křikem."

„O čem jsou?" zeptala se žena.

„Do toho vám nic není," odsekla vzdorně Lea. Alice jí chvíli bez mrknutí oka hleděla do tváře, ale nakonec se odvrátila a zamířila ke dveřím.

„Donesu ti nějaké léky proti horečce," prohlásila, než zmizela za dveřmi a zavřela za sebou.

„Chováš se jako pitomec," zamumlala tlumeně Sára a naštvaně si založila ruce na prsou.

„Taky nemusí vědět všechno," odpověděla jí sestra.

„Leo, jestli jsi byla náměsíčná a dokázala jsi v takovém stavu vyjít až ven, mohlo by se ti příště něco stát."

„Nebyla jsem náměsíčná!"

„Snad nevěříš tomu, že se sem včera v noci skutečně někdo vloupal?" zeptala se nevěřícně Sára. „Co by tu asi tak hledal? Není tu ani co ukrást."

Lea si zoufale promnula obličej a rezignovaně si povzdechla. „Máš pravdu. Promiň," zamumlala unaveně. „Asi mi už vážně přeskočilo."

Sára se pomalu posadila na svou bývalou postel a zeptala se: „O čem se ti vlastně zdá?"

Druhá dívka se odmítavě zamračila. Ruce měla sevřené v pěst a pohled upírala do země. Nakonec však přece jen vzhlédla. V očích měla tvrdý pohled, když řekla: „O stínech. O temnotě. Mám pocit, jako kdyby mě něco pronásledovalo a chtělo mě to sežrat."

Sára se zamyšleně zatahala za vlasy. „Proč by se ti něco takového zdálo?"

Lea jen pokrčila rameny.

„Nějaký důvod to přece mít musí, ne? Může… může to souviset s tím, že jsem odešla?" pokračovala Sára.

Její dvojče si odfrklo, natáhlo se pro deku a zabalilo se do ní. „Už jsem ti říkala, že jsem ty sny mívala i dřív. Občas."

„Tak proč se stupňují?"

Než jí mohla sestra odpovědět, otevřely se dveře a v nich se objevila Alice Pormoglová s termoskou horkého čaje, sklenicí vody a několika tabletkami.

„Tohle sněz," řekla nekompromisně a vtiskla Lee prášky do ruky.

„Děkuju," zamumlala neochotně dívka, než je spolkla a zapila vodou.

„Měla by ses zkusit vyspat. Omluvím tě ve škole."

„Zpátky do světa snů, hm?" vysoukala ze sebe Lea s dlouhým zívnutím, které se ani nesnažila skrýt. Zamotaná do deky jako v nějakém kokonu padla na polštář a zavřela oči. Její dech se zklidnil.

„To usnula tak rychle?" podivila se Sára.

„Trochu jsem tomu pomohla," pousmála se spokojeně Alice a kývla na ni, aby ji následovala ven na chodbu. Teprve když za nimi zavřela, pokračovala: „Tvoji sestru jen těžko udržíš dobrovolně v posteli. Navíc vypadala, že dlouhý spánek skutečně potřebuje. Řekla ti, o čem se jí zdává?"

Sára se váhavě ohlédla k pokoji svého dvojčete, než odpověděla: „Říkala, že ji ve snech něco pronásleduje. Mluvila o temnotě a stínech."

Žena se zamračila a něco si zamumlala.

„Vy víte, co to znamená?" zeptala se Sára, které to neušlo.

Alice však zavrtěla hlavou. „Vůbec ne," pronesla a shovívavě se usmála, než vzala dívku kolem ramen a nasměrovala ji k východu. „Nedělej si starosti, o Leu se postarám. Raději se vrať domů, než tě bude paní Dosenová postrádat."

„Neměla bych tu raději zůstat? Aby u ní někdo byl?"

„Naopak," zavrtěla vychovatelka hlavou. „Pro vás obě je to velká změna a Lea je na tobě dost závislá, takže by možná bylo lepší,

abyste se teď moc nevídaly. Musí si zvyknout, že už nejsi pořád vedle ní."

„Ale –"

„Věř mi, Sáro. Vím, o čem mluvím. Jednou půjdete každá svou cestou. Bude lepší, když se tomu přizpůsobíte co nejdříve."

Sára se nad tím zamyslela, avšak představa, že by se měla od Ley zcela odříznout, se jí příčila.

„Snad máte pravdu," zamumlala napůl úst. „Možná ale Leu jen podceňujete."

„Možná," usmála se Alice a otevřela jí dveře. „Doufám, že se brzy uvidíme. Dávej na sebe pozor."

„Na shledanou," odpověděla dívka a sešla těch několik schodů na dvůr. Když se ohlédla, byly dveře už zavřené. Najednou měla dojem, jako by tu nebyla vítaná. S povzdechem se odvrátila a zamířila k cestě. V žaludku se jí usídlil nepříjemný pocit a přepadla ji úzkost. Bez ohledu na vychovatelčinu radu se však rozhodla, že si s Leou promluví hned, jakmile se vrátí do školy.

Ještě ten večer se Sára usadila na posteli s novým albem na kolenou. Skoro každá fotografie na ni dýchla příjemnými vzpomínkami. Venku už byla tma a pootevřenými dveřmi dovnitř proudil svěží večerní vzduch.

Když došla na konec, uklidila album zpátky na poličku, zhasla a zalezla si pod nadýchanou peřinu. Všude panovalo naprosté ticho, ale přesto nemohla dlouho usnout.

Na pokraji mezi spánkem a bděním se jí začala vybavovat dávná vzpomínka. Snad za to mohlo to, že si prohlížela ty staré fotky. Otevřela oči a zadívala se do naprosté tmy jako kdysi.

Z postele kousek od sebe slyšela dětským hláskem šeptaná slova nějaké písničky.

„Leo?" zamumlala a posadila se. Ve druhé posteli se cosi pohnulo. Malá holčička s nakrátko ostříhanými tmavě hnědými vlásky si přelezla k ní do postele a usmála se.

„Zpívej se mnou," vybídla svou sestru Lea a začala se pohupovat do rytmu pomalé melodie. „Ké nitsu tu naname, tu naname, tu naname. Ké ato di navaro, di aspirem, tu naname!"

„Tuhle já neumím," namítla Sára.

„Naučím tě ji!"

Sára se nad tou vzpomínkou pousmála. Nemohla si však vzpomenout, že by někdy později sestru ještě slyšela tu píseň zpívat. Možná na ni zapomněla?

„Ké nitsu tu naname," zašeptala do ticha pokoje a promnula si spánky. „Ráda bych věděla, co ta slova znamenají."

Sára seděla ve školní jídelně nad talířem zeleninového salátu s kousky kuřete a listovala v objemném slovníku.

„Ciao. Come stai? Posso unirmi a voi?" ozvalo se jí za zády lámanou italštinou se špatným přízvukem. Usmála se a zavrtěla hlavou.

„Pořád to říkáš špatně," řekla pobaveně, když si naproti ní sedla její sestra s vrchovatým talířem hranolků a smaženého sýra.

„Asi budu potřebovat další lekci," zažertovala Lea, zatímco se začala dobývat do pytlíčku s majonézou.

„Jak se cítíš?" zeptala se Sára a odložila slovník. „Nenapadlo mě, že tě Pormoglová bude nutit jít do školy, když už je pátek."

„Nenutila mě. Šla jsem dobrovolně," odpověděla Lea.

„Aha. Tak to zřejmě musíš mít pořád horečku."

Lea se ušklíbla a odložila prázdný pytlíček. „I kdybych se sem měla doplazit!" poznamenala. „Všechno je lepší než být zavřená sama v pokoji, když další jedinou osobou v celém domě je Palice. Jako kdyby nestačil trapas s tím, jak jsem byla náměsíčná. Mám dojem, jako kdyby mi od té doby stála pořád za zády."

„Má za tebe zodpovědnost," namítla Sára na její obranu. „Mohlo se ti stát i něco vážnějšího."

Lea si odfrkla. „Pořád nemůžu uvěřit, že jsem v noci vstala z postele, vyšla až za zeď a tam zůstala až do odpoledne."

„Četla jsem o lidech, kteří si ze spaní i uvařili, aniž by si to ráno pamatovali."

„Super," zasmála se nuceně Lea a pustila se do jídla. „Tak to si pro jistotu ještě dneska někde seženu pouta, protože jestli budu v noci běhat po domově jako bílá paní a uklízet, umřu hanbou!"

„Jestli se to někdy stane, doufám, že budu poblíž, abych si to mohla natočit," poškádlila ji Sára, když viděla, jak moc sestře ta představa vadí.

„Neprovokuj, sorella," varovala ji Lea.

Její sestra sklonila hlavu, aby zakryla spokojený úsměv, a znovu věnovala pozornost svému jídlu.

„Takže," začala po chvíli Lea mezi jednotlivými sousty, „jak se zabydluješ v novém hnízdečku?"

„Není to tam špatný," připustila Sára. „Vlastně se mi tam vážně líbí. Paní Dosenová je skutečně příjemná a sympatická, i když je pořád pryč. A Amálie, kuchařka, je moc fajn."

„Kuchařka?" podivila se Lea. „Měla bych vědět ještě něco, kvůli čemu bych mohla žárlit?" zažertovala, dojedla poslední sousto a odložila příbor. Sára ji napodobila a společně odnesly tácy na pult, než zamířily ven z jídelny.

„Jdeš rovnou domů?" zeptala se Lea a vyskočila, aby si utrhla velký list z rozložitého javoru před budovou.

„Jo," přikývla Sára. Jak viděla stát své dvojče u kmene stromu, na něco si vzpomněla. „Leo, nevzpomínáš si, jestli jsi mi někdy jako malá říkala Sachari?"

„Sachari?" podivila se dívka a zavrtěla hlavou. „Nic mi to neříká. Proč se ptáš?"

„Ani nevím. Asi to byl jen sen."

„Kdo ví. Na moc věcí z našeho dětství si nevzpomínám."

„Pamatuju si, že sis jako malá zpívala často jednu písničku, ale už jsem ji od tebe dlouho neslyšela."

„Jestli to nebude tím, že na veřejnosti nezpívám od okamžiku,

kdy jsem si uvědomila, že bych si kvůli tomu měla pořídit zbrojní průkaz!“ zasmála se Lea a zastavila se na autobusové zastávce. Uvelebila se na opěradle lavičky a slastně se protáhla.

„Zkoušela jsem si tu písničku přeložit, ale nedokázala jsem najít ten správný jazyk. Nepodobá se ničemu, co znám,“ řekla Sára zamyšleně.

„Já ani nevím, že bych si někdy něco zpívala v cizím jazyce,“ pokrčila rameny Lea. „Musela bys mi ji připomenout.“

„Ké nitsu tu naname, tu naname, tu naname. Ké ato di navaro, di aspirem, tu namane,“ zamumlala nejistě Sára.

„Jen ty můžeš létat.“

„Cože?“ zeptala se Sára.

Lea se překvapeně narovnala a nevěřícně potřásla hlavou. „Vzpomínám si na ni,“ řekla a na tváři se jí objevil šťastný úsměv. „Tu melodii si pořád pamatuju, i když slova se mi už z hlavy vykouřila. Ké nitsu tu naname, tu naname, tu naname. Jen ty můžeš létat, můžeš létat, můžeš létat. Ké ato di navaro, di aspirem, tu namane. Jen já to vím, to zpívám, můžeš létat.“

„Odkud ji znáš?“

„Nemám tušení,“ přiznala Lea. „Ale musí být chytlavá, protože se mi o ní často zdá. Potom mi ta melodie zní v hlavě celý den. Jak jsi to řekla, hned se mi vybavila,“ dodala a začala si melodii pobrukovat, jako kdyby si ji chtěla vrýt do paměti.

Sára se zamračila a promnula si spánky. Její sestra si toho všimla a ušklíbla se.

„Promiň. Vím, že zpívat můžu jen v sebeobraně.“

„O to nejde,“ zavrtěla hlavou Sára. „Jen mě poslední dobou v jednom kuse pobolívá hlava.“

„To máš z toho, že se učíš hned první týden školy,“ odpověděla Lea a odfrkla si. Nato seskočila z lavičky a začala lovit lístek. „Stavíš se o víkendu?“ zeptala se těsně před tím, než u nich zastavil autobus.